

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: J. T.
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. JMK 82708/2017, sp. zn. S-JMK 56123/2017/OD/Př

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného vydané dne 8. 6. 2017 pod č. j. JMK 82708/2017, sp. zn. S-JMK 56123/2017/OD/Př, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 15. 2. 2017, č. j. ODS-33441/16-35, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit tím, že „jako provozovatel vozidla tovární značky, RZ:, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívajícím v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinností dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byla zjištěna Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 13. 11. 2015 v 23:20 hod.“

2. Žalobce se domáhá také zrušení rozhodnutí I. stupně, neboť důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí v něm mají původ, kdy napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný aproboval rozhodnutí I. stupně, ačkoliv toto je z níže uvedených důvodů nezákonné a nepřezkoumatelné.

I. Společné řízení

3. Podstatné zkrácení svých práv žalobce spatřuje již v tom, že správní orgán v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona nevedl o všech jeho přestupcích společné řízení a neuložil za ně společnou pokutu podle § 125g odst. 3 téhož zákona. Správní orgán naopak žalobce souběžně stíhal pro 4 další přestupky podle § 125f silničního zákona.
4. Žalobce byl tímto postupem zkrácen, neboť žalobci by ve společném řízení mohla být uložena pokuta maximálně 2 500 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Nyní mu však hrozí, že bude muset v souhrnu platit až 10 000 Kč, i pokud by správní orgán ukládal vždy sankci na samé spodní hranici dané sankční sazby. Za každý přestupek by tak mohla být žalobci uložena povinnost uhradit minimálně 2 500 Kč a žalobci je kladeno za vinu 5 přestupků, přičemž 2 přestupky správní orgán stíhá ve společném řízení, tedy 4x 2 500 Kč. Výsledná sankce by tak byla čtyřnásobná, což je nepřípustné, neboť taková sankce nemá oporu v zákoně.

5. II. Vady výroku rozhodnutí I. stupně a oznámení o zahájení řízení

6. Dále namítá, že popis skutku ve výroku rozhodnutí I. stupně není dostatečný, neboť z něj není patrné, v čem spočívala neoprávněnost údajného zastavení na daném místě. Ve výroku je sice uvedeno, že zastavením mělo dojít k porušení § 4 písm. c) silničního zákona, toto ustanovení však obsahuje obecně definovanou povinnost. Ve výroku by tedy mělo být výslovně uvedeno, jaká dopravní značka, signál, dopravní zařízení nebo zařízení pro provozní informace nebyla řidičem žalobcova vozidla respektována, neboť pouze v takovém případě by popis skutku ve výroku umožňoval subsumpci.
7. Ze stejného důvodu je nutné namítnout též nedostatečný popis skutku v oznámení o zahájení řízení, ze kterého rovněž nebylo zřejmé, co konkrétně mělo být porušeno. Žalobce byl tak zkrácen na možnosti se hájit, neboť mu nebylo podrobně sděleno obvinění proti němu. Pokud žalobci nebylo sděleno, jaká značka měla být porušena, nemohl žalobce

ani přezkoumat to, zda se taková značka na daném místě skutečně nachází, a případně přezkoumat, zda má právní základ.

8. Dále namítá, že ve výroku rozhodnutí I. stupně je uvedeno, že k naplnění dané skutkové podstaty mělo dojít porušením § 10 silničního zákona. K tomu žalobce namítá, že odkaz na toto ustanovení není dostatečný, neboť toto ustanovení obsahuje 5 odstavců, přičemž každý z nich obsahuje velmi odlišné povinnosti. Z výroku tak nelze jednoznačně dovodit, jakou konkrétní právní povinnost žalobce porušil.
9. Současně namítá, že ani v oznámení o zahájení řízení nebyl skutek pregnantněji právně kvalifikován, v čemž žalobce opět spatřuje zkrácení svého práva na obhajobu.
10. Dále pak namítá, že podle jeho názoru by ve výroku měl být také odkaz na § 125e odst. 2 silničního zákona, neboť toto ustanovení obsahovalo pravidla pro výměru pokuty za správní delikty podle silničního zákona. Nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (nebo resp. mělo být) rozhodováno a tedy by toto ustanovení mělo být uvedeno ve výroku podle § 68 odst. 2 správního řádu.
11. Žalobce také namítá, že z výroku není možné dovodit naplnění jednoho ze znaků dané skutkové podstaty a totiž skutečnost, zda údajné porušení pravidel provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Přitom podle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona je znakem dané skutkové podstaty to, že porušení pravidel za následek dopravní nehodu nemělo. V tomto směru se však z výroku nic nepodává, a popis skutku ve výroku tak neumožňuje subsumpci, a je tedy nedostatečný. Dále pak žalobce namítá, že výrok rozhodnutí I. stupně je nezákonný i proto, že je v něm uvedeno, že uloženou pokutu a náklady řízení je povinen provozovatel zaplatit na účet Statutárního města Brna, jehož číslo, variabilní i specifický symbol jsou uvedeny. Žalobce má přitom za to, že pokutu a náklady řízení by mohl podle § 163 odst. 3 daňového řádu uhradit i jiným způsobem, např. na hotovosti na pokladně úřadu.
12. Dle názoru žalobce tedy správní orgán překročil svou pravomoc, pokud žalobci závazně určil způsob splnění ukládaných povinností.
13. **III. Výzva k úhradě určené částky**
14. Dále žalobce namítal, že výzva k úhradě určené částky byla v rozporu s § 125h odst. 4 silničního zákona, neboť neobsahovala dostatečný popis skutku. Z výzvy nebylo možné žádným způsobem dovodit, že by údajný přestupek spáchaný s vozidlem žalobce, který byl předmětem výzvy, bylo možno projednat jako správní delikt podle § 125f silničního zákona, neboť z výroku nebylo možno nijak dovodit, že by se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, nebo že by byl přestupek zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy [§ 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona]. Z tohoto důvodu se tak žalobci na základě výzvy jevilo, že výzva k úhradě určené částky je neoprávněná, neboť tuto může správní orgán vydat pouze ohledně skutku, který lze

projednat jako správní delikt podle § 125f silničního zákona [§ 125h odst. 1 písm. a) silničního zákona].

15. Obdobně pak žalobce namítá, že nebylo možné dovodit ani to, zda měl skutek za následek dopravní nehodu či nikoliv.
16. Namítá proto, že následné zahájení řízení o správním deliktu je nezákonné.

17. IV. Dopravní značka č. V 13a

18. Žalobce dále namítá, že správní orgán neprokázal, že by údajné porušení dopravní značky mělo právní základ, tj. že by byla stanovena opatřením obecné povahy podle § 77 odst. 5 silničního zákona, a tedy, že by byla právně závazná. Pasport komunikací doložených správním orgánem v tomto směru nemůže postačovat, neboť se jedná o dokument, který vydává správce pozemních komunikací, tedy subjekt odlišný od příslušného silničního úřadu. Je naopak nutné trvat na tom, aby v případě, kdy o povaze určitého území rozhoduje určitý správní orgán, bylo takové rozhodnutí (či opatření obecné povahy) provedeno v řízení jako důkaz, je-li povaha území podstatnou skutečností v otázce viny. V opačném případě není dodržen potřebný důkazní standard. Dále pak žalobce namítá, že je názoru, že porušení uvedené značky ani nelze stíhat jako správní delikt podle § 125f silničního zákona, ledaže by takové porušení bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, neboť na tuto značku je zakázáno vjíždět a zasahovat nad ní nákladem, kdy ani jedna z těchto variant nepředstavuje zastavení nebo stání. Žalobci je přitom kladeno za vinu, že řidič jeho vozidla s jeho vozidlem na ploše této značky zastavil. K tomu žalobce uvádí, že takové jednání není protiprávní, neboť tato značka nezasahuje zastavení nebo stání na své ploše. Protiprávní by tak bylo pouze vyjetí na její plochu, následné stání na její ploše však již protiprávní není, neboť nic takového nelze z významu této značky dovodit.

19. V. Závazný právní názor odvolacího orgánu

20. Žalovaný první rozhodnutí správního orgánu ve věci zrušil k odvolání žalobce, a to zejména s odůvodněním, že hodnocení důkazů provedené správním orgánem je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
21. Následně správní orgán vydal nové rozhodnutí, ve kterém hodnocení důkazů popsal následujícím způsobem: *„Správní orgán provedl v uvedeném termínu 9. 1. 2017 mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu, a to:*
 - a) čtením oznámení přestupku MP-17934/01D-15,*
 - b) zhlédnutím fotodokumentace, ze které je zřejmé, že řidič s vozidlem zastavil na ploše vyznačené šikmými rovnoběžnými čarami, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ní nákladem zasahovat,*
 - c) čtením karty vozidla, ze které je zřejmé, že účastník řízení je již od 5. 5. 2014 provozovatelem vozidla tovární značky ..., RZ:,*

d) a také zhlédnutím listiny z pasportního informačního systému společnosti Brněnské komunikace a.s., jež upřesňuje náhled na pozemní komunikaci před budovou v“

22. Žalobce namítá, že i „napravené“ hodnocení důkazů správním orgánem není přezkoumatelné, neboť správní orgán vůbec nepopsal, co vyplývá z důkazu písm. a) a d). Je tak otázkou, odkud správní orgán zjistil, že na fotodokumentaci je vozidlo žalobce, na jakém místě byla fotodokumentace pořízena, a ani to, kdy.
23. Současně žalobce namítá také pochybení žalovaného v tom, že rozhodnutí I. stupně nezrušil, ačkoliv správní orgán zjevně nerespektoval jeho závazný právní názor.
24. Dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda správní orgán respektoval jeho závazný právní názor, tedy zda napravil vytknuté vady.

25. VI. Retroaktivita

26. Dále pak žalobce namítá, že výrok a odůvodnění rozhodnutí I. stupně jsou v rozporu, neboť ve výroku správní orgán uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně v odůvodnění uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016.
27. K tomu žalobce namítá, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 13. 11. 2015. Dne 31. 12. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 268/2015 Sb., kterým byl silniční zákon novelizován. Dne 20. 2. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 48/2016 Sb., kterým byl silniční zákon opět novelizován.
28. Z odůvodnění lze tedy dovodit, že správní orgán rozhodoval na základě znění silničního zákona ve znění novely č. 268/2015 Sb., neboť i tento zákon nabyl účinnosti před 20. 2. 2016, což je datum, které správní orgán v odůvodnění označuje jako den, kdy nabyla účinnosti první nezohledněná novela silničního zákona. Současně však správní orgán ve výroku i odůvodnění uvádí, že novější právní úpravu na případ žalobce neaplikoval. Výrok je tedy v rozporu s odůvodněním, jakož je odůvodnění rozporné navzájem, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí I. stupně.
29. Další žalobní námitka se týkala **zavinění**. Žalobce odkázal na ust. § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a citoval § 15 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno tuto, pro obviněného příznivější právní úpravu, omezující odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch obviněného je povinen přihlídnout i soud,

ačkoli ke změně došlo po právní moci napadeného rozhodnutí, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20136-46. Žalobce připustil, že v čl. CCLVII zmíněného zákona je uvedena účinnost dnem 1. 7. 2017, takové určení účinnosti je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále též „zákon o Sbírce zákonů“). Podle žalobce nabyl zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože nebyly naplněny podmínky pro výjimku, neboť nebyl splněn naléhavý obecný zájem. Žalobce současně odmítl, že by údajně správní delikt zavinil, protože učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení silničního zákona svým vozidlem předešel, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že toto bude respektovat.

30. VIII. Protiústavnost

31. Žalobce pak poukázal na to, že moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází ze zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“. To je přitom v přímém rozporu s tím, co judikuje Ústavní soud a Nejvyšší správní soud (srov., např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55: *„Pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna z vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není na jisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout nikoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází.“* Český právní řád je totiž postaven na principu subjektivní odpovědnosti, a tedy není přípustné, aby za protiprávní jednání třetí osoby odpovídala osoba, která se ničeho nedopustila, a která nic nezanedbala.
32. Žalobce tedy namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
33. Ust. § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen zabránit tomu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Po provozovateli vozidla je tedy požadováno nesplnitelné jednání, což je v rozporu s obecnými právními zásadami.
34. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ust. § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

35. Nelze též přehlédnout, že existence této skutkové podstaty je popíráno ústavní právo odepřít výpověď, pokud by tím vyslýchaná osoba vystavila nebezpečí trestního stíhání sebe nebo osobu blízkou. Nejčastěji přitom dochází k situaci, jako v tomto případě, kdy vozidlo řídí provozovatel osobně, nebo osoba jemu blízká. Provozovatel přitom má omezené množství možností. Buď může popravdě sdělit, že vozidlo řídil on nebo osoba blízká, na základě tohoto sdělení však hrozí takové osobě zahájení sankčního řízení. Pokud provozovatel vozidla takové sdělení odepře, je následně zahájeno řízení o správním deliktu s ním. Provozovatel vozidla je tedy pokutován v podstatě za to, že se odepřel přiznat (což je v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování), nebo případně, že odepřel podat výpověď, která by ohrozila jemu osobu blízkou.
36. **IX. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci**
37. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
38. Žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru žalovaného plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
39. Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, žalovaný k nim uvedl:
- Žalobce mohl všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, uplatnit již v žalobě, uplatnit již v rámci odvolání. Žalovaný vycházel pouze ze spisového materiálu, který měl k dispozici, a z něhož samotného nemůže být porušení § 125g odst. 2 silničního zákona znatelné.

- Ve výroku napadeného prvoinstančního rozhodnutí je přesně uvedeno místo, datum, čas, i druh spáchání [neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Pak je tedy (zprostředkovaně) dostatečně určité popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 128/2015-35 ze dne 23. 6. 2016).
- Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Ust. § 125e odst. 2 se týká výběru pokuty, není tedy důvod, aby bylo taktéž uvedeno ve výroku rozhodnutí. Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016). Údaje o tom, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, nepředstavuje náležitost výroku rozhodnutí.
- Údaje o účtu správního orgánu nikterak žalobci nebránilo uhradit pokutu osobně na pokladně.
- Popis skutku ve výzvě byl dostatečný, tj. že došlo k porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ (V 13a), která vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ní nákladem zasahovat. Správní orgán ve výzvě není povinen uvádět, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu.
- Co se týče dopravní značky, tak dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 s 68/2009-83, dopravní značení: „je správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. K tomu ovšem v době spáchání přestupku a dle obsahu správního spisu ani následně nedošlo. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná, nebyla kupř. zakrytá spadlým listím či nánosem sněhu. Stěžovatel z ní nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnost měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 10. 2007 č. j. 54 Ca 4/2007-146 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97).“
- Zákaz vjíždět na vodorovné „dopravní značení V 13a“ podle § 23 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, je třeba chápat ve smyslu, že

pokud je zakázáno vjíždět, pak to rovněž znamená, že je zakázáno i stát (argument a minori ad maius). Vjíždění na plochu představuje totiž předpoklad k následnému stání, a pokud by byl tedy zákaz respektován, nikdy by zde vozidlo nestálo. Zároveň stáním na takto vymezené ploše porušuje řidič povinnost dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož v tomto místě ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména jízdu ostatních vozidel (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 21017, č. j. 10 As 324/2016-46).

- Tvzení správního orgánu jsou postavena na dostatečných důkazech, jako např. fotodokumentace nebo karta vozidla, ze kterých jednoznačně vyplývá místo a čas spáchání správního deliktu (nyní přestupku) a osoba provozovatele vozidla. Žalovaný má za to, že provedené dokazování vedlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Se všemi součástmi spisu měl účastník možnost se seznámit a vyjádřit se k nim.
- Správní orgán ukládá pokutu dle zákona účinného do 19. 2. 2016. Nová právní úprava měla za následek to, že výše pokuty nestanovuje dle § 125c odst. 4, ale dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, přičemž v naprosto stejném rozpětí. Nedošlo tedy k porušení zásady zákazu retroaktivity a jedná se pouze o účelovou námitku.
- Tuto námitku považuje žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou, i v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
- Povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s Ústavou. K tomuto blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, z kterého lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.
- Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechává žalovaný na krajském soudu.

40. Závěrem pak žalovaný uvedl, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech.

41. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

42. **Žaloba není důvodná.**

43. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
44. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
45. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
46. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami.
47. Žalobce namítal nevedení společného řízení s odkazem na výzvu k úhradě určené částky k přestupku ze dne 26. 3. 2015, výzvy k úhradě určené částky k přestupku ze dne 12. 2. 2016, výzvy k úhradě určené částky k přestupku ze dne 28. 4. 2016, příkaz k přestupku ze dne 26. 3. 2015, oznámení o zahájení řízení k přestupku ze dne 12. 2. 2016 a dne 28. 4. 2016. Krajský soud uvádí, že tato žalobní námitka je nedůvodná. Samotný způsob vedení řízení správním orgánem, tj. zda správní orgán vede o několika sbíhajících skutcích společné řízení či nikoliv není sám o sobě způsobilý přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto nemohl shledat žalobcovou námitku, jejíž podstatou bylo pouze vytknutí nevedení společného řízení prvoinstančním orgánem, důvodnou.
48. Nad rámec nyní projednávané věci soud na okraj uvádí, že v teoretické rovině by nezákonnost rozhodnutí správního orgánu byla dána až v případě, v němž by tento při vedení více samostatných řízení nezohlednil již uložený trest za jiné zbývající skutky žalobce (v podrobnostech viz citované pasáže rozsudku). Předně je třeba uvést, že stěžovatel uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě musel vědět, proto soud nemohl přezkoumat, zda správní orgány při uložení sankce postupovaly ve shodě s výše popsanou zásadou absorpce trestu či nikoliv, neboť správní soud není další instancí v rámci správního řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní orgány důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení.
49. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby žalobce neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti

takových tvrzení (viz rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení však žalobce sám nevyužil, když své odvolání nedoplnil. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), v každém případě je nutno nalézt rozumnou rovnováhu, zohledňující na straně jedné zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu a zamezující na straně druhé zjevným obstrukcím pachatele, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodl se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky.

50. Ani další žalobní námitka týkající se vady výroku rozhodnutí I. stupně a oznámení o zahájení řízení důvodná není. Žalobce brojil v této žalobní námitce mj. proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ust. § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce.
51. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat *„skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán“*. Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, který je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).
52. Citované ustanovení je ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno takto: *„[...]/ jako provozovatel vozidla tovární značky ..., RZ: ..., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu [...]“*.
53. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že *„Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
54. Správní orgán I. stupně tedy uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních

komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu. Dále pak ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci v dne 13. 11. 2015 v 23:20 hod. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

55. V nyní posuzované situaci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno jednak ust. § 10 zákona o silničním provozu, zároveň však i ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž je zde uvedeno ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
56. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. V tomto směru žalobní námitky důvodné nejsou.
57. Pokud jde o ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, který dle žalobce měl být také součástí výroku rozhodnutí, s tímto tvrzením soud nesouhlasí, v tomto směru se odkazuje na písemné vyjádření k žalobě ze strany žalovaného a stejně tak souhlasí s jeho stanoviskem, že součástí výroku není údaj o tom, zda údajné porušení pravidel provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu.
58. Pokud pak žalobce namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonný i pro to, že uloženou pokutu byl povinen, včetně nákladů řízení provozovatel zaplatit ve prospěch účtu Statutárního města Brna – Magistrátu města Brna, který je ve výroku uveden, soud se také ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že by se naprosto nic nestalo, pokud by žalobce pokutu zaplatil na pokladně uvedeného správního orgánu a tím by svoji povinnost splnil.
59. Soud nepokládá za důvodnou ani žalobní námitku označenou pod bodem 3. žaloby, kdy žalobce namítá, že popis skutku ve výzvě nebyl dostatečný, a proto výzva k úhradě určené částky byla v rozporu s ust. § 125h odst. 4 silničního zákona.
60. S tímto soud nemůže souhlasit, neboť z výzvy, která je založena ve správním spise, jednoznačně vyplývá, že popis skutku ve výzvě byl dostatečný, je zde uvedeno, že došlo k porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé vodorovné čáry“ (V 13a), která vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ní nákladem zasahovat, přičemž je také uvedeno, ve který čas a ve kterém místě k porušení povinnosti mělo dojít a uvedeno, jakým vozidlem, tedy vozidlem jaké registrační značky (x) k tomu jednání, které má znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu došlo. Soud také nesouhlasí s tím, že ve výzvě není uvedeno, zda porušení pravidel mělo či nemělo za

následek dopravní nehodu. K této námitce se soud již vyjadřoval ohledně výroku rozhodnutí.

61. Pokud pak žalobce v další žalobní námitce namítá, že správní orgán neprokázal, že by údajné porušení dopravní značky mělo právní základ. Ani s touto žalobní námitkou soud nemůže souhlasit. Soud pro stručnost odkazuje na písemné vyjádření žalovaného k žalobě (bod d) a to zejména s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, když toto vyjádření soud již v odůvodnění rozsudku citoval.
62. Pokud pak v další žalobní námitce žalobce namítá, že správní orgán I. stupně při svém rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor odvolacího orgánu, nezjistil řádně skutkový stav věci, a proto žalovaný svým rozhodnutím měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit.
63. Ani s touto žalobní námitkou soud nesouhlasí. Poukazuje na to, že v uvedené věci správní orgán I. stupně rozhodoval ve věci 2x. Poprvé dne 1. 6. 2016 pod č. j. ODSČ-33441/16-30, kdy rozhodl tak, že J. T.
- 1) *jako provozovatel vozidla tovární značky, RZ: v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci – u Základní školy v dne 31. 3. 2015 v 9:25 hod.;*
provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu;
 - 2) *jako provozovatel vozidla tovární značky RZ: v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 13. 11. 2015 ve 23:20 hod.;*
provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
64. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání a žalovaný pak dne 2. 9. 2016 pod č. j. JMK 133738/2016 uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností.

65. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. vyplývá, že vzhledem k výše zmíněnému není I. stupně výrok rozhodnutí dostatečně určitým, v rozhodnutí musí být uvedeno, které konkrétní povinnosti byly porušeny, což splněno nebylo.
66. Dále pak uvedeno, že pro úplnost odvolací správní orgán dodává, že v případě II. výroku rozhodnutí se jednalo o porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení platí, že: *„Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace“*. V tomto případě se jednalo porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky V 13a (Šikmé rovnoběžné čáry), která vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět, nebo nad ní nákladem zasahovat. V tomto případě není důležité zkoumat, zda došlo k zastavení nebo stání, protože v obou případech jde o porušení zákonné povinnosti. Z tohoto důvodu je tento výrok rozhodnutí na rozdíl od výše uvedeného dostatečně určitý.
67. Správní orgán I. stupně po vrácení věci k novému projednání provede nápravu ve smyslu vytčených nedostatků a vypořádá se s námitkami, které účastník uvedl v odvolání. Správní orgán I. stupně vydá meritorní rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla, které bude obsahovat určitý výrok, a bude přezkoumatelné stran úvah správního orgánu ohledně hodnocení důkazů a důvodů výroku rozhodnutí, tj. doplněním fotodokumentace nebo výsledkem strážníků Městské policie Brno, protože nyní ze spisového materiálu jasně nevyplývá, že by se v posuzovaném případě jednalo o neoprávněné stání.
68. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 28. 11. 2016, č. j. ODSČ-33441/16-43 zastavil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterým se Josef Tábořský měl jako provozovatel vozidla tovární značky, RZ: dopustit, když v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice (u základní školy) v dne 31. 5. 2015 v 9:25 hod.; a to z důvodu nedostatečného časového odstupu na fotodokumentaci.
69. Krajský soud tedy k této námitce žalobce uvádí, že není pravdivá, neboť po zrušovacím usnesení žalovaného Magistrát města Brna vydal usnesení o zastavení řízení týkající se přestupkového jednání zjištěného na pozemní komunikaci ulice u základní školy v dne 31. 5. 2015 v 19:25 hod.
70. Ze zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2016 však vyplývá, že výrok rozhodnutí Magistrátu města Brna, výrok označený jako II., týkající se přestupkového jednání zjištěného na ulici v dne 13. 11. 2015 ve 23:20 hod. je určitý a žalovaný o tomto výroku neměl žádné pochybnosti.

71. Soud tedy uzavírá, že správní orgán I. stupně, tedy Magistrát města Brna, po zrušujícím rozhodnutí zastavil řízení ohledně výroku označeném I., když soud má za to, že pokud jde o výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 6. 2016, tento byl určitý a skutkový stav ohledně uvedené ho jednání byl zjištěn náležitě a to na základě podkladů založených ve správním spise a to přiložených fotografií, z níž je bez nejmenší pochybnosti zjištěno, na jakém místě vozidlo RZ: na ulici, v který den a v který čas stálo a z výpisu z registru vozidla vyplývá, že provozovatelem tohoto vozidla je J. T., bytem, Na základě provedených důkazů byl tedy skutkový stav náležitě zjištěn a správně právně posouzen v novém rozhodnutí ze dne 15. 2. 2017.
72. Pokud jde o další námitku, není důvodná, neboť nedošlo k porušení zásady zákazu retroaktivity. Správní orgán pokutu uložil dle silničního zákona účinného do 19. 2. 2016, když nová právní úprava měla za následek to, že výše pokuty se nestanovuje dle § 125c odst. 4, ale dle § 125c odst. 5 silničního zákona, ale v naprosto stejném rozpětí.
73. Pokud pak jde o další žalobní námitku, týkající se zavinění, ani tato důvodná není. Žalobce zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017, bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou.
74. Zákon o odpovědnosti za přestupky stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o Sbírce zákonů), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15 dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů, skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32,

Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

75. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon č. 251/2016 Sb. i zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
76. V této souvislosti je i s ohledem na trvalou objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
77. Ani další žalobní námitka – protiústavnost – důvodná není.
78. Žalobce poukázal na to, že moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest za zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na porušení subsidiarity přestupku provozovatele, když správní orgán nezačal řízení s provozovatelem označeným řidičem vozidla, a účelově zahájil řízení s ním.
79. Ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu stanovuje, že Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
80. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 dospěl k závěru, že *„Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným*

provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikt ní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/sO21045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“.

81. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již n základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektech, i o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajmout, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidla osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
82. Ze správního spisu vyplynulo, že v daném případě žalobce označil osobu řidiče pan L. H. N., nar., trvale bytem, doručovací adresa, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Následně byla osoba řidiče kontaktována výzvou k podání vysvětlení na adresu Americká 362/11, 120 00 Praha, ze sdělení pošty však vyplynulo, že

na této adrese je osoba neznámá, tedy nebyla zastížena. Proto po odložení věci přestupku bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

83. Soud na tomto místě uvádí, že jemu samotnému z jiných případů je známo, že společnost ODVOZ VOZU s.r.o. (zmocněnec žalobce) uvádí uvedenou osobu řidiče v mnoha jiných případech a této osobě se nikdy nepodařilo doručit.
84. V návaznosti na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu lze uzavřít, že správní orgán I. stupně vyvinul potřebné úsilí zjistit osobu řidiče vozidla, což se mu nepodařilo z důvodů, že na adrese uvedené žalobcem není tato osoba vůbec známa, tedy osoba uvedeného řidiče se nedá zastihnout. Z § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45), lze dovodit závěr, že nekontaktnost, oprávněné odepření výpovědi apod. na straně označené osoby, coby řidiče a pachatele přestupku, zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě dle daného ustanovení a jde to tak k tíži provozovatele vozidla. *„Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (resp. je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jiných správních činností s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popř. jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44).“* Správní orgán I. stupně poukázal na zkušenost správních úřadů napříč celou Českou republikou, že osoba L. H. N. je hojně označována i v jiných řízeních, což, jak uvedl i soud, je tomuto také známo. Je tedy naprosto evidentní, že správním orgánem I. stupně bylo vyvinut potřebné úsilí a došlo k prokázání, že se jedná o procesní obstrukci bez reálného obsahu.
85. *„Je třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinností označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44). Následně došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesouhlas napadených rozhodnutí s ústavním pořádkem, konkrétně čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Soud tedy v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi již žalobcem vznesenými námitkami s tím, že nezbývá než konstatovat že ani tato námitka důvodná není.

86. Soud uzavírá s odkazem na shora uvedené, že jednání žalobce lze označit za obstrukční a není možné dát žalobci ani v této námitce za pravdu.
87. K poslední žalobní námitce pak soud uvádí následující: K anonymizaci rozhodnutí ve věci soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statuárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
88. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
89. Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

90. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. ledna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.